neměla, a že v důvodech projevuje souhlas s tím, že okr. úřad zavázal k provedení oprav »místní církev«, ačkoli v rozhodnutí okr. úřadu se povinnost ta ukládá »farnímu úřadu«. Ovšem by se znění nař. rozhodnutí mohlo rozuměti i tak, že žal. úřad staví »místní církev« jako samostatný povinný subjekt k opravě kostela, kdyby »církevní obročí« povinnosti té nemělo. Zmínka o důchodech obročí, určených pro náklady na opravy kostela, by se mohla vykládati také jako poukaz na jmění kostelní. Jasné formulace nař. rozhodnutí po této stránce je nezbytně zapotřebí, neboť podle toho, jak se úřadem užitým termínům, připouštějícím různý výklad, rozumí, dospěje se k rozdílné odpovědi na otázku, kterému subjektu byla nař. rozhodnutím vlastně uložena povinnost postarati se o provedení nutných oprav kostelní budovy.

Nezbylo proto než zrušiti i druhé nař. rozhodnutí pro uvedenou nejasnost podle § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb. Bude na žal. úřadu, aby se — dospěje-li opět k názoru, že tu není subjektu zavázaného k opravě kostelní budovy z titulu poměru patronátního — jasně vyslovil, kterému určitému subjektu ukládá povinnost k opravě ilavského farního kostela, vyšetře předem skutkové okolnosti pro výrok takový potřebné.

Č. 13.092.

Policejní věci: Není-li výslovného předpisu, neplatí ustanovení trestního řádu soudního č. 119/1873 ř. z. analogicky pro trestní řízení správní.

(Nález z 2. prosince 1937 č. 3871/35-3.)

Prejudikatura: Boh. A 9306/31.

Věc: František K. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 25. března 1935 o navrácení v předešlý stav.

Výrok: Stížnost se zamítá.

Důvody: Nálezem okr. úřadu ve Vrchlabí z 20. dubna 1931 byl st-l uznán vinným přestupkem vyhlášky tohoto úřadu z 10. srpna 1930 a byl odsouzen podle čl. 3 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb. k pokutě 50 Kč, pro případ nedobytnosti k vězení na dobu 3 dnů. Odvolání podané st-lem proti tomuto nálezu bylo výměrem zem. úřadu v Praze z 22. prosince 1932 odmítnuto jako opožděné.

St-lova žádost za navrácení v předešlý stav pro zmeškání odvolací lhůty v příčině nálezu okr. úřadu ve Vrchlabí z 20. dubna 1931 byla v pořadí správních stolic zamítnuta nař. rozhodnutím.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí je založeno na právním názoru, že není všeobecného předpisu, který by připouštěl navrácení v předešlý stav v trestním řízení správním, že takového předpisu není ani v normách, jež upravují věc, o kterou jde, a že ustanovení trestního řádu soudního nelze použíti analogicky na trestní řízení správní. Stížnost uznává, že není výslovného ustanovení v trestním řízení správním, které by připouštělo navrácení

v předešlý stav, má však zato, že sluší použíti obdobně předpisů trestního řádu soudního, a to proto, že by odporovalo zásadám našeho právního řádu a pojmu spravedlnosti, kdyby měla býti posice obviněné strany v trestním řízení správním horší než v trestním řízení soudním. Nss neuznal stížnost odůvodněnou.

Trestní řád soudní, vydaný zákonem z 23. května 1873 č. 119 ř. z., obsahuje podle čl. I. uvozovacího zákona předpisy pro řízení o zločinech, přečinech a všech jiných činech trestných, o nichž je trestní řízení přikázáno soudům. Jde tedy o speciální zákon, upravující trestní řízení soudní. Ani v tomto zákoně, ani v jiné platné normě právní není ustanovení, podle něhož by tohoto speciálního zákona mělo býti použito také na trestní řízení před úřady správními. Pokud není takového ustanovení, nelze zvláštních předpisů uvedeného zákona použíti analogicky na jiné řízení, než pro které bylo vydáno.

Správnost tohoto názoru, který byl již vysloven v nálezu z 5. června 1931 č. 4732 Boh. A 9306/31, potvrzuje úvaha, že zákonodárce v jednotlivých materiích, tedy tam, kde navrácení v předešlý stav chtěl uznati podle analogie trestního řádu soudního, učinil výslovné opatření, jak je toho dokladem na př. § 147 a) živn. řádu, § 70 zákona č. 177/1909 ř. z. o zamezení a potlačení nakažlivých nemocí zvířecích a § 29 zákona č. 142/1892 ř. z. o zamezení a potlačení plicní nákazy hovězího dobytka ve znění zákona č. 182/1909 ř. z. Výjimečných ustanovení těchto zákonů, podle nichž proti trestním nařízením se může povoliti navrácení v předešlý stav, nastanou-li podmínky uvedené v § 364 č. 1 a 2 trest. řádu, by nebylo třeba, kdyby ustanovení trestního řádu soudnho platila analogicky pro trestní řízení správní vůbec. Tomu však tak není, jak bylo výše dovoděno.

Č. 13.093.

Řízení správní: Výměr okr. úřadu, kterým se určitému subjektu ukládá pod trestní sankcí, aby měnovou jednotku pro oblast československého státu označoval podle § 5 zákona č. 187/1919 Sb., je rozhodnutím v tech. slova smyslu.

(Nález z 2. prosince 1937 č. 4237/35-3.)

Věc: Spolek »Verband der deutschen Selbstverwaltungskörper in der Čechoslovakischen Republik« v Teplicích-Šanově proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 17. června 1935 o navrácení v předešlý stav.

Výrok: Nařízkané rozhodnutí se zrušuje.

Důvody: Výměrem okr. úřadu v Teplicích-Šanově z 13. října 1934 byl stěžující si spolek poukázán na ustanovení § 5 zákona z 10. dubna 1919 č. 187 Sb., podle něhož jest označovati měnovou jednotku por oblast československého státu jako »korunu československou«, ve zkratce »Kč«, a vyzván, aby budoucně používal tohoto označení, jinak musilo by býti zakročeno podle ustanovení min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z.